

Nr 139.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående anslag till vattendomstolarna; given Stockholms slott den 18 mars 1949.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Herman Zetterberg.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 18 mars 1949.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, STRÄNG, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK, ANDERSSON.

Efter gemensam beredning med cheferna för kommunikations- och finansdepartementen anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, följande.

Vid anmälan till årets statsverksproposition av vattendomstolarnas anslagsbehov (II ht s. 47 f.) anförde jag bland annat, att en särskild utredningsman tillkallats för att utreda frågan om inrättande av en särskild vattendomstol för nedre Norrland m. m. samt att förslag i ämnet eventuellt komme att föreläggas årets riksdag i särskild proposition. Med utgångspunkt

från den dittillsvarande vattendomstolsorganisationen upptogos anslagen till *avlöningar och omkostnader för vattendomstolarna* till 775 000 kronor resp. 119 200 kronor, varvid gjorda framställningar om höjningar av anslagen i viss utsträckning beaktats. Sedan utredningsmannen — hovrättsrådet Olof Riben — den 10 februari 1949 överlämnat en promemoria med förslag till delning av Norrbygdens vattendomstol och denna promemoria varit föremål för remissbehandling, anhåller jag nu att få ånyo anmäla dessa anslagsfrågor.

Vattendomstolarnas nuvarande organisation.

Rikets vattendomstolar äro fyra till antalet, nämligen Norrbygdens, Österbygdens, Söderbygdens och Västerbygdens vattendomstolar. Bestämmelser rörande vattendomstolarnas domsområden m. m. ha meddelats i kungörelsen den 7 oktober 1932, nr 451.

Vattendomstol består i regel av en vattenrättsdomare såsom ordförande samt två vattenrättsingenjörer och två vattenrättsnämndemän. Av ingenjörerna skall den ene ha sakkunskap särskilt i fråga om byggande i vatten (vattenbyggnadsteknisk ingenjör) och den andre särskilt beträffande torrläggning av mark (agrikulturteknisk ingenjör). Utom av vattenrättsdomare och vattenrättsingenjörer skall enligt gällande bestämmelser den fasta personalen vid varje vattendomstol utgöras av en vattenrättssekreterare och en vattenrättsamanuens. Härtill kommer icke rättsbildad biträdespersonal. Till följd av stor arbetsbelastning ha vattendomstolarna sedan lång tid tillbaka i betydande omfattning måst arbeta med extra personal. En översikt rörande den nuvarande personalorganisationen lämnades i 1948 års statsverksproposition (II ht s. 73, 77 f.). Beträffande personalens löneställning hänvisas till statsliggaren s. 135 f.

Norrbygdens vattendomstol, med kansli i Umeå, har till domsområde Norrland ned till norra gränsen för Ljusnans nederbördsområde. Den särskilt vid denna domstol på grund av exploateringen av Norrlands vattenkraft fortgående ökningen av arbetsbördan har nödvändiggjort, att en extra avdelning, vanligen kallad B-avdelningen, där inrättats den 1 juni 1945, bestående av en extra vattenrättsdomare, två extra vattenrättsingenjörer och en extra vattenrättssekreterare. Sedermera ha arbetskrafterna vid denna domstol successivt ytterligare utökats. För innevarande budgetår äro sålunda medel anslagna till avlöning av följande befattningshavare utöver de nämnda (bortsett från biträdespersonal): på *huvudavdelningen* en biträdande vattenrättsdomare, två extra vattenrättsingenjörer, en extra vattenrättssekreterare och en biträdande vattenrättssekreterare samt på *B-avdelningen* en biträdande vattenrättsdomare under sex månader och en biträdande vattenrättssekreterare.

B-avdelningen har enligt vattenöverdomstolens förordnande att handlägga

mål från den del av vattendomstolens domsområde, som omfattar Ångermanälvens och söder därom belägna vattensystem utom Indalsälvens. Dess huvudsakliga arbetsfält utgöres av Ångermanälvens och Ljungans vattensystem.

Framställningar om inrättande av en ny vattendomstol m. m.

Tanken att inrätta en ny ordinarie vattendomstol har under senare år upprepade gånger varit aktuell.

I gemensam framställning den 23 februari 1944 hemställde sålunda vattenfallsstyrelsen och svenska vattenkraftföreningen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå 1945 års riksdag att inrätta ytterligare en vattendomstol i Norrland. Med anledning bl. a. av denna framställning förordnades f. d. vattenrättsdomaren greve H. A. Hamilton att inom justitiedepartementet biträda med utredning ang. vattendomstolarnas arbetsförhållanden. I den skrivelse till departementschefen, varmed utredningsmannen i augusti 1944 redovisade sitt uppdrag, framhöll han, att enligt hans mening starka skäl förelågo för en ökning av vattendomstolarnas antal till fem. Då utredningsmannen ansåg försiktigheten kräva, att man ännu någon tid avvaktade huru förhållandena skulle gestalta sig — varvid han bl. a. framhöll, att den dåvarande stora arbetsbördan hos vattendomstolarna i någon mån var beroende på de särskilda förhållanden som förorsakats av världskriget — framlade han dock icke något förslag till inrättande av en ny vattendomstol. I stället föreslog han vissa förstärkningar av vattendomstolarnas arbetskrafter. Sådana blevo också efter förslag av Kungl. Maj:t beviljade av 1945 års riksdag (jfr prop. 148/1945). Såvitt angår Norrbygdens vattendomstol blev förstärkningen — genom inrättande av B-avdelningen — betydligt större än utredningsmannen föreslagit.

Under de sista åren ha flera framställningar gjorts om att överföra B-avdelningen vid Norrbygdens vattendomstol till ordinarie stat, senast av vattenöverdomstolen, som i sin petitaskrivelse för budgetåret 1949/50 föreslagit, att avdelningen måtte utbrytas till en självständig vattendomstol fr. o. m. den 1 juli 1949. Frågan om inrättande av en särskild vattendomstol för nedre Norrland har även aktualiserats genom en interpellation vid 1947 års riksdag (jfr II kammarens prot. nr 19 s. 20 f.).

I detta sammanhang torde få anmälas en av *vattenfallsstyrelsen* och *Bergeforsens kraftaktiebolag* i skrivelse den 22 december 1948 gemensamt gjord framställning om skyndsamt förstärkning av arbetskraften vid Norrbygdens vattendomstol för behandling av ett där anhängigt mål angående Bergeforsens kraftverk. I skrivelsen har anförts bl. a. följande: Kraftverket, vars uppförande ännu icke påbörjats, är avsett för tillgodogörande av vattenkraften i den nedersta fallsträckan i Indalsälven. Sökande i målet är Berge-

forsens kraftaktiebolag, vars aktier till 60 % tillhöra vattenfallsstyrelsen och till 40 % Hammarforsens kraftaktiebolag. Med hänsyn till föreliggande kraftbehov har tidpunkten för färdigställandet av kraftverket fastställts till sommaren 1954. Utbyggnadsarbetets vidlyftiga beskaffenhet nödvändiggör, att arbetet påbörjas senast under sommaren 1949. Vattenrättsdomaren och extra vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol ha emellertid meddelat, att de med hänsyn till andra mål anse det omöjligt att medhinna någon handläggning av Bergeforsmålet i behövlig tid. Ett uppskov med Bergeforsens utbyggnad kan med hänsyn till såväl bolagsintressenternas kraftbehov som landets kraftförsörjning icke vara försvarbart. Det är därför nödvändigt att skyndsamt förstärka arbetskraften vid Norrbygdens vattendomstol med en ny extra vattenrättsdomare. Med hänsyn till målets storleksordning och ovanliga svårighetsgrad är det nödvändigt, att den nya befattningen förenas med sådana löneförmåner, att till densamma kan erhållas en högt kvalificerad och i vattenrättsliga frågor väl erfaren jurist.

Yttrande över framställningen har inforrats från vattenöverdomstolen, som i sin tur hört vattenrättsdomaren och den extra vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol.

Vattenrättsdomaren har bl. a. framhållit, att den mycket långa dämningsträcka, varom i Bergeforsmålet är fråga, i betydande mån påverkas av års- och korttidsregleringarna i Indalsälvens vattensystem, vilka här beröra ett stort antal sakägare, och att det därför i och för sig är önskvärt, att samma domare och vattenrättsingenjörer handlägga nämnda mål och det vid domstolen anhängiga målet angående korttidsreglering vid Stadsforsen, i vilket samtliga regleringars verkningar på ifrågavarande sträcka behandlas. Handläggningen av vartdera målet förutsätter nämligen kännedom om det andra målet. Målet angående korttidsreglering vid Stadsforsen handlägges — liksom övriga mål angående korttidsregleringar i Indalsälven — av den ordinarie vattenrättsdomaren med biträde av de ordinarie vattenrättsingenjörerna. Med hänsyn till de besvärliga arbetsförhållandena vid vattendomstolen anser emellertid vattenrättsdomaren övervägande skäl tala för bifall till förslaget om inrättande av en ny extra vattenrättsdomarbefattning. Då det är osäkert, om han kan beredas kontinuerlig sysselsättning med enbart Bergeforsmålet, bör han vara beredd att handlägga även andra mål.

Vattenöverdomstolen har uttalat, att den nuvarande arbetskraften vid Norrbygdens vattendomstol icke är tillräcklig för att Bergeforsmålet skall kunna handläggas med erforderlig skyndsamhet. Enär det med hänsyn till landets kraftförsörjning synes angeläget, att utbyggandet icke fördröjes, anser vattenöverdomstolen, att den begärda förstärkningen av den rättsbildade personalen vid vattendomstolen bör komma till stånd. Beträffande besättandet av den nya domarbefattningen hänvisar vattenöverdomstolen till ett i sina anslagsäskanden för nästa budgetår framställt förslag om inrättande vid vattendomstolarna av två extra ordinarie domartjänster i högre lönegrad än befattningarna såsom biträdande vattenrättsdomare. Om sådana tjänster inrättas, kan åt den ena av dessa domare anförtros handlägg-

ningen av Bergforsmålet. Då Indalsälvens nederbördsområde enligt vattenöverdomstolens mening bör tillföras den nya vattendomstol, som bildas genom utbrytning av B-avdelningen, bör den nu ifrågasatta befattningen anknytas till den nya domstolen.

Utredningsmannens förslag.

Beträffande arbetsbördan vid Norrbygdens vattendomstol framhåller utredningsmannen, att densamma bäst belyses av den ökning av arbetskrafterna, som blivit nödvändig. I detta hänseende erinras om att domstolen sedan 1945 arbetar på två fullständiga avdelningar och att därefter ytterligare förstärkningar successivt beslutats, vilka dock på grund av personalbrist m. m. icke helt kunnat genomföras. Att med statistiska uppgifter ge en riktig bild av arbetsbördans ökning är enligt utredningsmannen svårt för att icke säga ogörligt. För att ge åtminstone en viss föreställning om utvecklingen har dock utredningsmannen lämnat en sammanställning av dylika uppgifter (ang. antalet inkomna mål, sammanträdesdagar, protokollssidor m. m. per år).

Utredningsmannen påpekar, att arbetsbelastningen på vattendomstolsorganisationen åtminstone i Norrland för överskådlig tid framåt blir beroende av den fortsatta utbyggnaden av vattenkraften och inför i anslutning därtill:

En redogörelse för kraftproduktionens och kraftkonsumtionens hittillsvarande och för framtiden beräknade utveckling har lämnats i det av särskilda sakkunniga i december 1947 avgivna betänkandet ang. åtgärder mot spekulation i vattenkraft m. m. (SOU 1947: 81, s. 54 f.). Enligt denna redogörelse ökade landets totala produktion av elektrisk energi — ångkraft inbegripen — under perioden 1912—30 i genomsnitt med 223 MkWh/år (= miljoner kilowattimmar per år) och under perioden 1931—39 med 495 MkWh/år. Efter en tillfällig nedgång med 430 MkWh under 1940 inträdde under åren 1941—46 en ökning med i genomsnitt 1 018 MkWh/år. Ångkraftens andel i ökningen är förhållandevis liten, för perioden 1941—46 omkring 7 %. Vid försök att beräkna kraftbehovets framtida ökning ha de sakkunniga stannat vid 800 MkWh/år såsom ett antagligt ehuru naturligtvis mycket osäkert medelvärde för ökningen på längre sikt. I dagens läge torde man åtminstone för de närmaste åren räkna med ett betydligt högre värde. I det på offentligt uppdrag utarbetade, i oktober 1948 utkomna långtidsprogrammet för 1947—52/53 (SOU 1948: 45, s. 19) angives kraftproduktionens ökning under sexårsperioden 1947—53 till 8 miljarder kWh eller 1 300 MkWh/år. Enligt den prognos, som senast uppgjorts av den s. k. centrala driftsledningen, skulle belastningsökningen under de närmaste åren komma att uppgå till omkring 1 200 MkWh/år. Den ökning av kraftproduktionen, som skall tillgodose det stigande kraftbehovet, måste uppenbarligen i huvudsak baseras på vattenkraft. Det ovannämnda långtidsprogrammet betecknar också den fortsatta utbyggnaden av vattenkraften såsom en av de viktigaste grundvalarna för utvecklingen av högre produktion och effektivitet och tillmäter därför verksamheten en hög prioritet vid tillvaratagandet av landets produktiva resurser.

Av en vid utredningsmannens promemoria fogad, från Svenska vattenkraftföreningen erhållen tabell över Sveriges utbyggnadsvärda vattenkraft, angivande hur mycket av den totala vattenkraften i respektive vattendrag som för närvarande är utbyggt och som kan väntas vara utbyggt år 1955, framgår, att den fortsatta utbyggnadsverksamheten intill 1955 främst kommer att vara inriktad på Norrland och i synnerhet på mellersta och nedre Norrland. Utredningsmannen framhåller, att inriktningen på Norrland är en given följd av att vattenfallen i de mera betydande vattendragen i övriga delar av landet till största delen redan äro utbyggda. Efter 1955 måste utbyggnadsverksamhetens koncentration till Norrland bliva ännu mera utpräglad, varjämte en förskjutning från mellersta och nedre till övre Norrland torde komma att göra sig märkbar. Utredningsmannen finner uppenbart, att man med hänsyn till den fortsatta utbyggnadsverksamheten icke inom överskådlig tid kan vänta någon minskning av arbetet med vattenrättsskipningen inom Norrbygdens vattendomstols nuvarande område, betraktat såsom en enhet. Snarare kan man åtminstone till en början vänta en ökning i samband med förberedelserna till större utbyggnader i vissa av de nordliga älvarna — främst Skellefte och Ume älvar — medan ännu det arbete, som förandes av utbyggnaderna i Ångermanälven, Indalsälven och Ljungan, pågår för fullt. På längre sikt kan man förutse en förskjutning av arbetets tyngdpunkt från den södra till den norra delen av domstolsområdet.

I anslutning till 1947 års sakkunnigbetänkande berör utredningsmannen även frågan, vid vilken tidpunkt tillgodogörandet av landets utbyggnadsvärda vattenkraft kan tänkas vara fullbordat. Under antagande att den utbyggnadsvärda, ännu outbyggda vattenkraften — ca 36 000 MkWh/år — till $\frac{2}{3}$ kan betecknas såsom högvärdig och till $\frac{1}{3}$ såsom lågvärdig ha de sakkunniga beräknat, att den högvärdiga kraften skall vara utbyggd omkring år 1980 och den lågvärdiga bortemot år 2000. Denna beräkning, vars osäkerhet de sakkunniga själva framhålla, förutsätter en ökning av kraftbehovet på lång sikt med 800 MkWh/år. Utredningsmannen påpekar, att slutstadiet givetvis rycker närmare, om man räknar med större årlig ökning och en i motsvarande mån intensivare utbyggnadsverksamhet. Såsom den tidpunkt, då utbyggnadsverksamheten tidigast kan vara i stort sett avslutad, anges år 1970. Med hänsyn till ovissheten om den framtida tekniska utvecklingen har därvid den lågvärdiga kraften lämnats å sido och endast den kraft, som för närvarande betraktas såsom högvärdig, medräknats.

Den hittillsvarande utvecklingen vid Norrbygdens vattendomstol och programmet för den fortsatta utbyggnaden av Norrlands vattenkraft ställa det enligt utredningsmannens mening utom varje tvivel, att domstolens nuvarande område kommer att giva full sysselsättning åt två fullständigt organiserade vattendomstolar under allra minst 20 år framåt. Vid sådant förhållande finner utredningsmannen det icke böra råda någon tvekan om att det är sakligt motiverat att ombilda B-avdelningen till en självständig vattendomstol. Såsom skäl för att denna åtgärd bör vidtagas utan dröjsmål framhålles först och främst principen, att do-

marämbeten såvitt möjligt skola vara ordinarie tjänster. Det understrykes härvid, att kravet på en trygg och självständig ställning är fullt ut lika välgrundat beträffande vattenrättsingenjörerna som i fråga om vattenrättsdomaren. Såsom en annan viktig synpunkt anföres rekryteringen till vattendomstolarna. Det framhålls, att inrättandet av en ny ordinarie vattendomstol skulle nedbringa behovet av icke-ordinarie arbetskrafter inom vattenvärdskapet och antagligen också i någon mån minska den på senare tid tydligt manifesterade motviljan hos de yngre hovrättsjuristerna mot att ge sig in på denna bana.

Utredningsmannen framhåller, att ett överförande av B-avdelningens befattningshavare på ordinarie stat icke ovillkorligen behöver innebära, att en ny självständig vattendomstol inrättas. Skäl kunna enligt utredningsmannens mening anföras för att formellt bibehålla Norrbygdens vattendomstols nuvarande område såsom *en* domkrets. Skälen för att inrätta en ny självständig domstol med eget domsområde anses emellertid väga betydligt tyngre. Främst åberopas härvid möjligheten att för denna domstol välja den för dess verksamhet lämpligaste förläggningssorten. På grund härav föreslås, att B-avdelningen fr. o. m. den 1 juli 1949 ombildas till en självständig vattendomstol.

Domsområdet för den nya domstolen skall enligt förslaget omfatta *Ångermanälvens och söder därom belägna nederbördsområdena intill norra gränsen för Ljusnans nederbördsområde*. I detta hänseende fastslår utredningsmannen, att Ångermanälvens, Indalsälvens och Ljungans nederbördsområden böra ingå i domsområdet. I fråga om Ångermanälven och Ljungan är detta tämligen givet redan med hänsyn därtill, att domstolens verksamhet skall utgöra en direkt fortsättning av arbetet vid B-avdelningen, vilken har praktiskt taget alla nu anhängiga mål — däribland åtskilliga mycket stora — rörande de båda nämnda älvarna under behandling. Det kan icke heller råda någon tvekan om att Indalsälven, som ligger mellan Ångermanälven och Ljungan, i princip bör lyda under samma vattendomstol som dessa båda älvar. Ifrågavarande tre vattensystem utgöra ur flera synpunkter — med hänsyn till geografisk närhet, topografiska förhållanden, kommunikationer, näringsliv m. m. — en naturlig enhet, som obetingat bör sammanhållas inom en och samma vattendomstols jurisdiktionsområde.

Utredningsmannen behandlar närmare spørsmålet, huruvida man bör inskränka sig till att uppdelna Norrbygdens vattendomstols nuvarande domsområde på två domstolar eller huruvida en omreglering bör ske, som berör även andra vattendomstolars domsområden, men stannar med hänsyn till de nuvarande arbetsförhållandena inom vattendomstolarna vid en lösning tills vidare enligt förstnämnda alternativ. I norr skulle gränsen för den nya domstolens område sammanfalla med norra gränsen för Ångermanälvens nederbördsområde, vilken gräns skulle ansluta sig till den faktiskt genomförda uppdelningen av Norrbygdens vattendomstols område mellan huvudavdelningen och B-avdelningen.

Såsom benämning på den nya vattendomstolen föreslår utredningsman-

nen *Mellanbygdens vattendomstol*. Kansliet föreslås förlagt till *Östersund*, vilken stad särskilt ur kommunikationssynpunkt anses böra tillerkännas företräde framför Umeå och Sundsvall, vilka orter enligt utredningsmannens mening praktiskt taget äro de enda som eljest kunna komma i fråga.

Utsikter förefinnas att bereda den nya domstolen lokaler i *Östersund* från och med den 1 juli 1950. Denna tidpunkt anses också vara lämplig för domstolens överflyttning från Umeå till *Östersund*. Med hänsyn till risken för att lokalfrågans lösning på ett eller annat sätt kan fördröjas finner utredningsmannen det dock försiktigast att låta det få ankomma på Kungl. Maj:t att framdeles fastställa tiden för överflyttningen.

I ett särskilt avsnitt i promemorian behandlas *övergångsfrågor* beträffande mål från *Indalsälvens nederbördsområde*. Vissa praktiskt svårlösta frågor uppkomma nämligen till följd därav, att åtskilliga stora kraftverks- och regleringsmål från *Indalsälvens nederbördsområde*, vilkas fortsatta behandling kommer att taga flera år i anspråk, f. n. handläggas vid huvudavdelningen. Utredningsmannen anför härom:

Å ena sidan är det önskvärt, att den nya domstolen redan från början i så stor utsträckning som möjligt får svara för vattenrättsskipningen inom den centrala del av dess arbetsfält, som *Indalsälvens vattensystem* utgör. Å andra sidan är det uppenbart, att ett ombyte av domare eller ingenjörer eller bådadera i mål, som redan varit föremål för handläggning vid vattendomstolen, alltid medför ett visst dubbelarbete, som helst bör undvikas. Protokollen från undersökningar och syner innehålla f. ö. ingalunda någon fullständig redovisning av vad som därvid iakttagits och inhämtats av betydelse för målens avgörande. Beträffande åtskilliga mål är det därför praktiskt sett nödvändigt, att åtminstone flertalet av de ledamöter, som närvarit vid hittills hållna undersökningar och syner, även i fortsättningen få delta i målens behandling. En omedelbar överflyttning till den nya domstolen av samtliga mål från *Indalsälven* skulle betyda, att flera års arbete av den nuvarande vattenrättsdomaren bleve till ringa eller ingen nytta. Detsamma gäller åtminstone den agrikulturtekniske vattenrättsingenjören.

I promemorian angivas vissa grupper av nu anhängiga mål från *Indalsälvens nederbördsområde*, vilka enligt utredningsmannens mening även efter inrättandet av den nya domstolen tills vidare böra handläggas av domare och ingenjörer vid *Norrbygdens vattendomstol*. Dit höra framför allt mål om regleringar inom *Kallsjögrenens sjösystem* samt mål om företag och åtgärder i huvudälven mellan *Storsjön* och havet. Den senare gruppen omfattar bl. a. målet angående *Bergeforsens kraftverk*. Utredningsmannen delar icke vattenöverdomstolens mening, att detta mål lämpligen skulle kunna handläggas av en till den blivande nya domstolen knuten extra vattenrättsdomare. Såsom avgörande skäl mot en sådan anordning framhålles behovet av att effektivt kunna samordna handläggningen av *Bergeforsmålet* med handläggningen av andra mål rörande nedre *Indalsälven*, vilka icke kunna överlämnas till den nya domstolen.

Bland redan anhängiga större mål, vilkas handläggning enligt förslaget skall övertagas av den nya domstolen, må nämnas ett flertal mål angående

regleringar inom de till Indalsälvens biflöden Långan och Hårkan hörande sjösystemen.

Med hänsyn till det samband, som ofta föreligger mellan äldre och nyare mål rörande samma vattendrag, förutser utredningsmannen, att det i viss utsträckning kommer att bliva nödvändigt att låta även sådana mål från Indalsälvens nederbördsområde, som inkomma efter den nya domstolens inrättande, handläggas av domare och ingenjörer vid Norrbygdens vattendomstol.

Förslaget avser icke, att de mål från Indalsälvens nederbördsområde, som fortfarande skola handläggas av befattningshavare vid Norrbygdens vattendomstol, nödvändigtvis skola vara bundna vid denna till dess de blivit fullständigt avgjorda. Avvecklingen av åtskilliga bland de ifrågavarande reglerings- och kraftverksmålen måste av skäl, som närmare utvecklas i promemorian, bliva ett arbete på mycket lång sikt. Utredningsmannen förutsätter emellertid, att de mera akuta frågorna skola bliva slutdömda inom en någorlunda överskådlig tid — förslagsvis omkring 5 år — och att målen därefter i så att säga sanerat skick skola överlämnas till den domstol dit de rätteligen höra. Han understryker vikten av att det fortsatta arbetet med målen planlägges så, att tidpunkten härför icke undanskjutes längre än nödvändigt.

Den formella behörigheten för befattningshavare vid Norrbygdens vattendomstol att efter B-avdelningens utbrytning handlägga mål från Indalsälvens nederbördsområde skall enligt förslaget ordnas så, att vattenöverdomstolen får bemyndigande att beträffande vissa mål eller mål från vissa delar av området förordna, att de tills vidare skola handläggas vid Norrbygdens vattendomstol.

I ett sista avsnitt av promemorian behandlas frågor om *personalbehov och rekrytering*. Inledningsvis framhålles, att B-avdelningens utbrytning till en självständig vattendomstol innebär, att den extra vattenrättsdomartjänsten och de båda till avdelningen knutna extra ingenjörstjänsterna ombildas till ordinarie tjänster, att befattningen såsom extra vattenrättssekreterare ersättes med en befattning såsom vattenrättssekreterare samt att en ny amanuensbefattning inrättas. I övrigt behandlas frågan om personalbehovet såväl vid den nya Mellanbygdens vattendomstol som vid den efter delningen kvarstående Norrbygdens vattendomstol särskilt för olika kategorier av befattningshavare.

Vad angår *domare* föreslås, att vid Norrbygdens vattendomstol — utöver den biträdande vattenrättsdomare som redan finnes — placeras en extra eller biträdande domare med uppgift att handlägga Bergeforsmålet och vissa andra större mål rörande Indalsälven. Han skall sålunda över huvud biträda med avvecklingen av domstolens engagemang i denna älv. Det anses troligt, att hans arbetskraft därigenom kommer att helt tagas i anspråk åtminstone under några år framåt. Innehavaren av den vid huvudavdelningen nu inrättade biträdande domarbefattningen kommer enligt utredningsmannen att efter B-avdelningens utbrytning erhålla full syster-

sättning inom det norra domsområdet, och behovet av befattningen kommer för avsevärd tid framåt att vara permanent. Om den domare som förordnas att handlägga Bergeforsmålet mot förmodan icke skulle få full sysselsättning med detta och andra mål från Indalsälven, skulle den möjlighet att på honom avlasta mål från det norra domsområdet, som därigenom skulle yppa sig, vara mycket välkommen. Vid Mellanbygdens vattendomstol kommer enligt utredningsmannen för de närmaste åren ett permanent behov av en extra eller biträdande domare att föreligga, även om mål från Indalsälvens nederbördsområde till en början överföras till domstolen endast i den föreslagna begränsade omfattningen och även om möjligheten att överlämna mindre och medelstora mål till vattenrättssekreteraren utnyttjas så långt det lämpligen kan ske.

Beträffande ingenjörerna förutsättes, att de nuvarande agrikulturtekniska ingenjörerna på huvudavdelningen även efter inrättandet av Mellanbygdens vattendomstol skola delta i behandlingen av vissa större regleringsmål från Indalsälvens nederbördsområde, vilka i övrigt skola handläggas av befattningshavare vid den nya domstolen. Någon ytterligare förstärkning av ingenjörskrafterna vid denna domstol anses åtminstone till en början icke behövlig. Däremot finner utredningsmannen uppenbart, att det arbetsprogram för den efter delningen kvarstående Norrbygdens vattendomstol, som förslaget om två icke-ordinarie vattenrättsdomare vid sidan av den ordinarie förutsätter, icke kan genomföras utan förstärkning av ingenjörspersonalen därstädes, detta så mycket mindre som de båda agrikulturtekniska ingenjörerna även skola delta i den fortsatta behandlingen av vissa mål vid den nya domstolen. Utredningsmannen föreslår därför, att ytterligare en ingenjörstjänst inrättas vid Norrbygdens vattendomstol, avsedd för en agrikulturteknisk ingenjör. Denne bör helst börja sin verksamhet samtidigt med den nye domaren, men ett anstånd till den 1 januari 1950 kan möjligen tänkas. Av rekryteringsskäl bör den nya befattningen redan från början uppföras på ordinarie stat.

Vad sekreterarna angår finner utredningsmannen uppenbart, att den biträdande sekreterarbefattningen på B-avdelningen tills vidare bör bibehållas även efter det avdelningen ombildats till en självständig domstol. Någon ytterligare förstärkning av sekreterarkrafterna vid den nya domstolen ifrågasättes icke. Däremot anses en temporär förstärkning av sekreterarkrafterna vid den efter delningen kvarstående Norrbygdens vattendomstol erforderlig. Utredningsmannen föreslår sålunda att medel anvisas för anställande under sex månader av nästa budgetår av ytterligare en biträdande vattenrättssekreterare, vilken bör tjänstgöra företrädesvis hos den särskilde vattenrättsdomaren för Bergeforsmålet m. m.

I fråga om icke-rättsbildad kanslipersonal inskränker sig utredningsmannen till att hänvisa till vad vattenöverdomstolen föreslagit i sina petita för budgetåret 1949/50, eller att de hithörande befattningar som för närvarande äro knutna till B-avdelningen vid Norrbygdens vattendomstol, nämligen ett extra ordinarie kanslibitråde, ett extra ordinarie

kontorsbiträde och ett biträde i reglerad befordringsgång för skriv- och kontorsgöromål, överförs till Mellanbygdens vattendomstol, med den ändringen att kanslibiträdet och kontorsbiträdet upptagas på ordinarie stat, samt att vid Norrbygdens vattendomstol anställas ytterligare två biträden i reglerad befordringsgång (jfr II ht 1949 s. 44 f.).

Yttranden.

Yttranden över utredningsmannens förslag ha efter remiss avgivits av vattenöverdomstolen, vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol, extra vattenrättsdomaren vid samma domstol Nils Viklund, biträdande vattenrättsdomaren vid samma domstol Sven Aminoff, vattenrättsdomaren vid Österbygdens vattendomstol, statskontoret, vattenfallsstyrelsen, länsstyrelserna i Gävleborgs, Västernorrlands, Jämtlands, Västerbottens och Norrbottens län, Sveriges meteorologiska och hydrologiska institut, svenska vattenkraftföreningen, Bergforsens kraftaktiebolag, Indalsälvens regleringsförening u. p. a., Indals älvs flottningsförening och riksförbundet Landsbygdens folk. Yttrandena från Norrbygdens vattendomstol ha avgivits efter hörande av vederbörande vattenrättsingenjörer.

Ingen erinran har framställts mot förslaget att från och med den 1 juli 1949 ombilda B-avdelningen vid Norrbygdens vattendomstol till en självständig domstol, benämnd Mellanbygdens vattendomstol och med ett domsområde, omfattande Ångermanälvens och söder därom belägna nederbördsområden intill norra gränsen för Ljusnans nederbördsområde. I flera yttranden framhålles det angelägna i att en sådan uppdelning av Norrbygdens vattendomstol kommer till stånd.

Även förslaget om Östersund såsom kansliort för den nya domstolen har i stort sett vunnit anslutning bland hörda myndigheter och sammanslutningar. *Länsstyrelsen i Västernorrlands län* har dock ansett, att frågan huruvida icke Sollefteå i detta hänseende borde tillerkännas företräde framför Östersund om möjligt bör göras till föremål för närmare utredning.

Utredningsmannens förslag till ordnande av övergångsförhållandena beträffande Indalsälvens nederbördsområde har icke föranlett några egentliga anmärkningar i sak. *Vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol* framhåller, att någon i allo fullgod lösning av hithörande frågor knappast kan åstadkommas, men finner förslaget vara uppgjort efter en mycket omsorgsfull och väl genomförd avvägning av de olika hänsyn, som måste tagas för att ett överförande av Indalsälven från det ena domsområdet till det andra skall i möjligaste mån kunna genomföras utan sådana uppoffringar av vunna arbetsresultat m. m. som icke äro tillrädliga. *Extra vattenrättsdomaren Viklund* har gjort ett liknande uttalande. Han ställer sig dock tveksam till tanken att även nytillkommande mål i viss utsträckning skola handläggas av Umeådomstolen.

Beträffande det sätt, på vilket målens fördelning mellan domstolarna for-

mellt skall ordnas, ha vissa erinringar framställt mot utredningsmannens förslag.

Vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol framhåller att det för domstolen i Östersund i många fall skulle bli svårt att avgöra i vad mån nya mål ha sådant samband med äldre mål, att de böra handläggas av Umeådomstolen. Tills vidare bör därför gälla att alla mål i Indalsälven, eventuellt med vissa angivna undantag, skola handläggas vid Norrbygdens vattendomstol i den mån icke vattenöverdomstolen efter framställning från vattenrättsdomaren i Norrbygdens vattendomstol beslutar om målens överföring.

Vattenöverdomstolen anser av stadgandet i 11 kap. 10 § första stycket vattenlagen följa, att alla vattenmål med den i lagrummet angivna anknytningen till den nya domstolens område, vilka ej avgjorts av Norrbygdens vattendomstol vid tiden för delningen, därefter skola handläggas vid den nya domstolen. Det ifrågasättes, huruvida vattenöverdomstolen lagligen kan i administrativ ordning bemyndigas att beträffande mål från Indalsälvens nederbördsområde förordna, att vissa mål eller mål från vissa delar av nederbördsområdet tills vidare skola handläggas vid Norrbygdens vattendomstol. I varje fall anser vattenöverdomstolen övergångsfrågorna lämpligast böra lösas genom att vattenöverdomstolen, då omständigheterna därtill föranleda, med stöd av 11 kap. 6 § vattenlagen meddelar förordnande för befattningshavare vid Norrbygdens vattendomstol eller annan därtill skickad person att såsom särskild vattenrättsdomare respektive särskild vattenrättsingenjör vid Mellanbygdens vattendomstol handlägga det mål från Indalsälvens nederbördsområde, varom i varje särskilt fall kan vara fråga.

En ledamot av vattenöverdomstolen — kammarrådet T. Wohlin — har förklarat sig icke dela majoritetens mening att Kungl. Maj:t skulle vara lagligen förhindrad att i administrativ väg, i sammanhang med beslut om delning av Norrbygdens vattendomstols domsområde, meddela alla de särskilda bestämmelser av övergångsnatur, som därvid kunna prövas vara nödiga eller eljest lämpliga. Han anser däremot i någon mån ovisst, huruvida Kungl. Maj:t äger delegera — såsom i nu aktualiserade fall till vattenöverdomstolen — sin här berörda prövningsrätt på någon punkt. Den fulla garantien för anordningens legalitet kan emellertid enligt denna ledamots mening lätt nog ernås, nämligen på det sättet att Kungl. Maj:t — då ju ärendet ändock skall underställas riksdagen — i samband därmed utverkar sig ett särskilt godkännande från riksdagens sida av anordningen i fråga.

Utredningsmannens uppskattning av personalbehovet efter B-avdelningens ombildning till en självständig domstol har i allmänhet icke föranlett några erinringar. *Extra vattenrättsdomaren Viklund* vitsordar, att den nya domstolen till en början torde kunna nöjaktigt fullgöra sina arbetsuppgifter utan annan förstärkning av ingenjörskrafterna än den som ligger däri, att de nuvarande agrikulturtekniska ingenjörerna å huvudavdelningen deltaga i behandlingen av vissa större regleringsmål, men tilläg-

ger att en ytterligare förstärkning på den agrikulturtekniska sidan torde bliva ofrånkomlig om några år. *Biträdande vattenrättsdomaren Aminoff* understryker angelägenheten av att ingenjörskrafter tillföras Norrbygdens vattendomstol i den utsträckning, utredningsmannen angivit. *Svenska vattenkraftföreningen* anser, att den föreslagna utökningen av arbetskrafterna vid Norrbygdens vattendomstol utgör ett minimum. *Indalsälvens regleringsförening* uttalar sig i samma riktning beträffande förslaget över huvud.

Vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol anser någon skillnad i lönehänseende icke kunna göras mellan den extra domaren i Bergeforsmålet och innehavaren av den biträdande domarbefattning, som redan nu finnes vid Norrbygdens vattendomstol och som skall bibehållas efter delningen. Efter allt att döma kommer den senare, åtminstone såvitt avser Skellefteälvens och Umeälvens vattensystem, att intaga en ställning som i huvudsak är densamma som den extra vattenrättsdomarens å den nuvarande B-avdelningen. Vidare bör icke blott den föreslagna nya ingenjörsbefattningen utan även den extra agrikulturtekniska ingenjörsbefattning, som redan finnes vid huvudavdelningen, göras ordinarie.

Även *biträdande vattenrättsdomaren Aminoff* understryker angelägenheten av att den befintliga extra agrikulturtekniska ingenjörsbefattningen göres ordinarie. För att möjliggöra en lämplig rekrytering av den extra befattningen såsom vattenbyggnadsteknisk ingenjör, vilken befattning är vakant, föreslår han motsvarande utbildning av denna.

Statskontoret anser att — i anslutning till de principer, som hittills tillämpats vid organisationen av vattendomstolarna — den för handläggande av bl. a. Bergeforsmålet avsedde domaren bör erhålla ställning såsom biträdande vattenrättsdomare.

Vattenöverdomstolen anser — i enlighet med den ståndpunkt vattenöverdomstolen intagit till övergångsfrågorna beträffande Indalsälvens nederbördsområde — att den domarbefattning, vars innehavare skall få till huvudsaklig uppgift att handlägga Bergeforsmålet, bör hänföras till Mellanbygdens vattendomstol. Om det visar sig lämpligt ur arbetssynpunkt synes intet hinder föreligga mot att befattningens innehavare även efter den nya domstolens flyttning till Östersund får kvarbliva i Umeå. Den ytterligare biträdande vattenrättssekreterare, som föreslås skola förordnas för sex månader av nästa budgetår för tjänstgöring företrädesvis hos den särskilda domaren för Bergeforsmålet m. m., bör tydligen tillsättas vid samma domstol som denne domare, eller alltså vid Mellanbygdens vattendomstol. Vattenöverdomstolen framhåller slutligen, att det utan vidtagande av avsevärda löneförbättringar knappast torde vara genomförbart att besätta de redan vakanta och de till nyinrättade föreslagna jurist- och ingenjörsbefattningarna vid vattendomstolarna med innehavare, som äga nödig kompetens.

Departementschefen.

Det kan icke råda något tvivel om att vattenrättsskipningen inom Norrbygdens vattendomstols nuvarande område under flera årtionden framåt kommer att ge full sysselsättning åt två fullständigt organiserade vattendomstolar. Vid sådant förhållande vill jag förorda att — såsom utredningsmannen föreslagit och remissmyndigheterna genomgående tillstyrkt — den år 1945 inrättade B-avdelningen vid Norrbygdens vattendomstol utbrytes till en självständig domstol, benämnd Mellanbygdens vattendomstol och med ett domsområde omfattande Ångermanälvens och söder därom belägna nederbördsområden intill norra gränsen för Ljusnans nederbördsområde. Jag ansluter mig också till förslaget, att den nya domstolen skall förläggas till Östersund, vilken stad måste anses lämpligare än de övriga orter — Umeå, Sundsvall och Sollefteå — som i detta sammanhang diskuterats.

Överflyttningen av Indalsälvens nederbördsområde till den nya domstolen erbjuder svårösta problem. Av praktiska skäl är det angeläget, att åtskilliga stora mål från detta nederbördsområde, vilka för närvarande handläggas å huvudavdelningen vid Norrbygdens vattendomstol, även i fortsättningen tills vidare behandlas av domare och ingenjörer, som äro knutna till denna domstol. Sannolikt blir det också lämpligt att låta samma befattningshavare taga hand om vissa nya mål, vilka ha samband med redan anhängiga sådana. Jag delar vattenöverdomstolens mening, att dessa problem böra lösas genom att vattenöverdomstolen förordnar befattningshavare vid Norrbygdens vattendomstol att såsom särskild vattenrättsdomare respektive särskild vattenrättsingenjör vid Mellanbygdens vattendomstol handlägga de mål varom fråga är. I mål, som sålunda handläggas av domare och ingenjörer vid Norrbygdens vattendomstol eller av annan i Umeå bosatt befattningshavare, skulle det dock medföra åtskilliga olägenheter och besvär att låta alla handlingar passera Mellanbygdens vattendomstols kansli, sedan detta flyttats till Östersund. I samband med att tidpunkten för kansliets flyttning bestämmes måste detta spörsmål uppmärksammas. Möjligen kan det lösas så, att Kungl. Maj:t förordnar — eller bemyndigar vattenöverdomstolen att förordna — att Norrbygdens vattendomstols kansli beträffande vissa mål eller grupper av mål från Indalsälvens nederbördsområde skall fungera såsom kansli för Mellanbygdens vattendomstol.

I fråga om personalorganisationen vid de båda domstolarna kan jag i huvudsak ansluta mig till utredningsmannens förslag. Dock böra, såsom vattenöverdomstolen framhållit, de befattningshavare, som främst skola syssla med målet angående Bergforsens kraftverk, knytas till Mellanbygdens och icke till Norrbygdens vattendomstol.

Jag föreslår sålunda, att vid *Mellanbygdens vattendomstol* — utöver den fasta uppsättningen befattningshavare — under budgetåret 1949/50 skola vara anställda en biträdande vattenrättsdomare och en biträdande vattenrättssekreterare samt därutöver en särskild domare, som skall ha handlägg-

ningen av Bergeforsmålet till huvuduppgift, och under sex månader ytterligare en biträdande vattenrättssekreterare, som företrädesvis skall tjänstgöra hos sistnämnda domare. De framställda önskemålen, att denne domare skall erhålla en högre löneställning än biträdande vattenrättsdomare, anser jag mig — trots statskontorets betänkligheter — böra tillmötesgå. Bergeforsmålet torde, enligt vad jag inhämtat, vara det största och mest svårbedömda kraftverksmål, som någonsin förekommit i Norrland. Motsättningarna mellan kraftintresset, å ena sidan, samt jordbruket, fisket och skogshanteringen, å andra sidan, äro ovanligt tillspetsade, och de stora värden, som stå på spel, göra domarsysslan utomordentligt ansvarsfull. Det är alltså nödvändigt, att denna syssla anförtros åt en verkligt kvalificerad jurist med stor erfarenhet på det vattenrättsliga området. Att tjänsten på grund av rekryteringssvårigheter skulle bli stående obesatt får icke riskeras — därigenom skulle utbyggnadsarbetet fördröjas och planerna för landets kraftförsörjning allvarligt rubbas. Med hänsyn till att det här gäller en arbetsuppgift av extraordinär art och av utomordentligt stor vikt föreslår jag därför att ifrågavarande befattning förenas med samma förmåner som utgå till den nuvarande extra vattenrättsdomaren vid Norrbygdens vattendomstol. Innehavaren skulle i enlighet härmed beredas arvode motsvarande de kontanta avlöningsförmånerna i Co 14. Tillräcklig anledning att — såsom utredningsmannen synes vilja ifrågasätta — företaga motsvarande uppflyttning av den andra icke-ordinarie domartjänsten vid vattendomstolen anser jag icke föreligga. Denna bör således, såsom nyss angivits, utgöra en biträdande domarbefattning.

Vid *Norrbygdens vattendomstol* böra samtliga de befattningar, som nu äro knutna till domstolens huvudavdelning, bibehållas under nästa budgetår. Därutöver bör, såsom utredningsmannen föreslagit, vid domstolen inrättas en ny agrikulturteknisk ingenjörstjänst. Ehuru det möjligen är ovisst, om tjänsten kan besättas redan till den 1 juli 1949, synes det likväl vara önskvärt att så sker, och medel för avlöning av tjänstens innehavare böra därför beräknas för hela budgetåret. Då behovet av ifrågavarande tjänst, liksom av de båda redan inrättade extra ingenjörsbefattningarna, säkerligen kommer att bestå under åtskilliga år framåt och då en fast anställningsform torde vara av betydelse ur rekryteringssynpunkt, föreslår jag, att samtliga tre tjänster göras till extra ordinarie. Att göra tjänsterna eller någon av dem till ordinarie anser jag icke böra ifrågakomma. Ej heller har vad vattenrättsdomaren anfört beträffande den biträdande vattenrättsdomarens ställning övertygat mig om det befogade i att jämställa den sistnämndes arbetsuppgifter med dem, som komma att åvila domaren i Bergeforsmålet.

Vid anmälan till årets statsverksproposition av vattendomstolarnas anslagsbehov framhöll jag, att frågan om löneställningen för de högre befattningshavarna vid vattendomstolarna är beroende av pågående utredning rörande lönegradsplaceringen för byråchefer m. fl. Med hänsyn härtill ansåg jag mig icke då kunna upptaga framställda förslag om löneförbättring för vare sig icke-ordinarie vattenrättsdomare, vattenrättssekreterare, extra vat-

tenrättssekreterare eller vattenrättsingenjörer. Med den modifikation, som innefattas i förslaget om inrättande av en särskilt för Bergeforsmålet avsedd extra domartjänst vid Mellanbygdens vattendomstol, måste jag i denna fråga hänvisa till min sålunda intagna ståndpunkt.

Kostnaderna för den nu föreslagna förstärkningen av vattendomstolarnas organisation kunna, såvitt angår vattendomstolarnas avlöningsanslag, beräknas till 69 500 kronor. Härav avse 17 448 kronor 1 vattenrättsingenjör i Ce 33 vid Norrbygdens vattendomstol, medan återstoden kommer på den nya Mellanbygdens vattendomstol enligt följande fördelning, nämligen 3 756 kronor för ordinarie i stället för extra vattenrättsdomare (avlöningsförstärkning), 9 000 kronor för 1 biträdande vattenrättsdomare i Cg 33 under helt år i stället för sex månader, 11 100 kronor för 1 vattenrättsmanuens samt 21 624 kronor för 1 extra vattenrättsdomare med arvode motsvarande lön enligt Co 14 och 6 534 kronor för 1 biträdande vattenrättssekreterare i Cg 27 under sex månader, de båda sistnämnda befattningshavarna avsedda för handläggning av Bergeforsmålet m. m.

I årets statsverksproposition har föreslagits en höjning av vattendomstolarnas avlöningsanslag med 55 000 kronor (jfr II ht s. 47 f.). Den sammanlagda anslagsökningen skulle sålunda uppgå till $(55\ 000 + 69\ 500)$ 124 500 kronor.

Anslaget beräknas sålunda:

avlöningar till ordinarie tjänstemän 335 000 (+ 65 500) kronor;

arvoden och särskilda ersättningar, bestämda av Kungl. Maj:t, 30 000 (+ 18 000) kronor;

avlöningar till icke-ordinarie personal 396 200 (+ 31 100) kronor;

rörligt tillägg 83 300 (+ 9 900) kronor.

Anslaget uppföres alltså med $(335\ 000 + 30\ 000 + 396\ 200 + 83\ 300)$ 844 500 (+ 124 500) kronor.

I personalförteckningen böra erforderliga ändringar vidtagas.

Den föreslagna omorganisationen bör vidare medföra en uppräknig av vattendomstolarnas omkostnadsanslag, förslagsvis med 5 800 kronor utöver det belopp, 119 200 kronor, som äskats för detta ändamål i årets statsverksproposition (II ht s. 49.).

Rörande den nya domkretsindelningen för vattendomstolarna utfärdas bestämmelser i administrativ ordning.

Jag hemställer, att Kungl. Maj:t måtte — med ändring av vad i innevarande års statsverksproposition föreslagits beträffande anslagen till vattendomstolarna — föreslå riksdagen att

a) godkänna följande personalförteckning för vattendomstolarna:

Personalförteckning.

Befattning	Lönegrad
Tjänstemän å ordinarie stat.	
5 vattenrättsdomare	Co 14
10 vattenrättsingenjörer	Ca 33
2 kontorister	Ca 13
3 kanslibiträden	Ca 11
5 kontorsbiträden	Ca 8
Extra ordinarie tjänstemän i högre lönegrad än Ce 24.	
3 vattenrättsingenjörer	Ce 33;

b) fastställa följande avlöningsstat för vattendomstolarna, att tillämpas tills vidare från och med budgetåret 1949/50:

Avlöningsstat.

1. Avlöningar till ordinarie tjänstemän, <i>förslagsvis</i>	kronor 335 000
2. Arvoden och särskilda ersättningar, bestämde av Kungl. Maj:t, <i>förslagsvis</i>	» 30 000
3. Avlöningar till icke-ordinarie personal ..	» 396 200
4. Rörligt tillägg, <i>förslagsvis</i>	» 83 300

Summa kronor 844 500;

c) till *Vattendomstolarna*: *Avlöningar* för budgetåret 1949/50 anvisa ett förslagsanslag av 844 500 kronor,

d) till *Vattendomstolarna*: *Omkostnader* för budgetåret 1949/50 anvisa ett förslagsanslag av 125 000 kronor.

Vad föredragande departementschefen sålunda, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt, behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla.

Ur protokollet:

Ake Mossler.